

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 166.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000904512/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

imod nogen og imod os allesammen. Det var jo ikke første Gang, slige Tanker var komne til Martin; han havde altid gjennet dem bort som en Formastelighed, og det gjorde han jo ogsaa denne Gang; men Efterfølelsen — eller hvad det var — holdt sig alligevel i hans Sind som en tør, gold Pine, og gik sammen med al den øvrige Spænding og Uafgjorthed, som stod i hans Indre.

Han følte en Trang til at gjøre sig til eet med Buntz og sige til ham, at det skulde ikke gaa ham selv bedre end hans Ven; men det turde han alligevel ikke, eller han fik sig i hvert Fald ikke til det, — og en vis Flovhed eller Slappelse hindrede ham saa i ret at vise den anden, hvor ondt han havde af ham, og hvor meget han holdt af ham.

Om Morgen blev Buntz bevidstløs og laa saadan hen et Døgn. Saa døde han. —

De Maaned, der fulgte efter, var en af de sørgeligste Tider, Martin havde oplevet. Bestille noget rigtigt — saadan at der var nogen levende Begyndelse i det — kunde han ikke. Nu var han jo ogsaa til Ende med et vigtigt Afsnit i sine Studeringer, han skulde til at begynde paa det, der, efter hans Faders Ønske og Vilje, skulde være hans Fagstudium, Retslærdommen. Men det blev til bare Stumper og Brokker, hvad han tog sig for, han øjnede jo ikke Maal eller Mening af nogen Art for sit Arbejde eller sit Liv, — og ud mod Evigheden stod det og ulmede og blavrede som et Tordenvejr, der aldrig vil eller kan komme til Udbrud.

I Juni Maaned, kort før Høslætten, fik han atter — ligesom da han kom til Erfurt — Besøg af Peter Reinicke fra Mansfeld. Han skulde for det første spørge Martin fra hans Forældre, om han da ikke snart kom en Tur hjem, nu han var bleven Magister, men desforuden overrakte han Martin en meget stor Bog, som den Gamle havde givet Peter Reinicke Penge til at købe til Sønnen, nemlig: *Corpus juris Justiniani*. Det var et meget kostbart Værk, som alle Jurister jo skulde bruge, men det var kun de færreste Studenter, der ejede Bogen selv.

Martin var bleven bogkjer, og det gjorde meget Indtryk paa ham at skulle besidde et saadant, sjældent Værk, men tillige fornem han derigjennem med Hjærtbanken, hvor stolt hans Fader maatte være af ham, siden han kunde

gjøre en saadan Bekostning, — og hvor stor Pris han maatte sætte paa sin lærde Søn.

Alt, hvad der var i ham af Drift til at ville frem, kom op, og af Lyst til at rive sig løs fra den elendige Tilstand, hvori han gik. Han fattede vel ikke i Øjeblikket nogen klar Beslutning om at gjøre en Ende paa »Foreløbigheden« ved at opgive alt Haab om noget andet, om nogensinde at komme til Bunds og til Fred; men det var dog vistnok dette, som laa i hans Følelse. Han vilde gjøre Skridtet fuldtud! — saadan kaldte han det i sine Tanker. Han vilde hjem straks til Mansfeld, og han vilde bejle, efter sin Faders udtrykkelig udtalte Ønske, til Magdalene Reinicke. Det maatte naturligvis være en fornyet Opfordring i saa Henseende, naar Faderen havde sendt ham baade Indbydelsen og Gaven gennem Magdalenes Fader.

Saa vandrede han da hjemad en Dag lidt før Midten af Juni. Han var i sin nye Dragt, med Kaarde, Baret, Læder-Støvler og det hele, der hørte sig til, — skjønt han syntes, det var nok saa nemt tidligere Gange, naar han gjerne vandrede til Mansfeld i de bare Fødder. Meget Glæde eller Livsmod var der jo ikke i ham — andet end hvad han strammede sig op til — men han var ellers en kjon, velvoksen Karl at see paa. Han var fyldt 21 Aar nu sidste Mortens-Aften.

Det var det dejligste Vejr. Luftningen saa mild og lind, som den kan være i Thüringen, og over alle Bakker og Høje og Bjærgaase stod der, for hans forlæste Øjne, som en Glorie af Sommerlys. Han gik jo ad den brede Landevej, som fører fra Erfurt til Magdeburg, — Mansfeld er kun en lille ubetydelig By, som ligger omtrent midtvejs, — den gaar jo over Stotternheim, Sömmerda, Sangerhausen o. s. v. nordpaa.

Straks fra Morgenstunden, anden Dag, fik han Kyffhäuser i Sigte, som hurtig tog til i Tydelighed. Men Bjærgkjæden er ikke stejl mod Sydsiden, og Solen stod saa venlig og dagklar paa de jævnt stigende Lier, saa han maatte egentlig undre sig over, at det ikke tog sig mere mægtigt ud.

Men lidt over Middag havde han faaet Bjærget syd eller sydvest for sig, og nu steg det blaat og fremmed op bag det nærmeste Bakkedrag. Mellem dette og Bjærget maatte der være en meget stor Afstand, men dette mellemliggende